

Moses and Gethsemane

Parasha: Va'yelech - וילך: "And he went"
Torah : Deuteronomy 31:1-30
Haftarah : Isaiah 55:6-56:8
Gospel : Luke 24:13-43

Thought for the Week:

Death is offensive to the human soul, for God has set an immortal longing in our hearts, as it is written, "He has also set eternity in their heart." (Ecclesiastes 3:11)

Commentary:

In the Jewish legends about his death, Moses does not go passively or willingly. Instead, he argues vociferously for life. In anguish of soul, he implores God to spare him the indignity of death. He beseeches God for mercy, and attempts to counter the heavenly decree. It seems strange that the traditional stories would paint Moses--the hero of heroes--as reluctant to accept death. Wouldn't we expect Moses to boldly stride into that dark night? But Moses is an example for all of God's people, and from His example we learn that we are not to accept death passively. Moses tells us, "Choose life in order that you may live." (30:19) In some religious circles, there is an unhealthy and morbid fascination with death. Since "to be absent from the body is to be home with the Lord," (2 Corinthians 5:8) it might seem natural to look forward to death and embrace it when it comes. But death is the enemy--the last enemy. (1 Corinthians 15:26) Though death is an inevitable certainty, it is never our hope. Our hope is in life, and the only reason we find comfort in death is that we have seen life (which is Messiah) overcome it.

Because we are made for immortality, death is a sacrilege to our inner-being. Therefore, in the traditional stories about Moses, he resists death, even though his hope is certain.

In the same way, the second Moses, goes to death in anguish. His reluctant struggle in Gethsemane and His agonized cry from the cross might give us pause to wonder. He says, "Father, if it is possible, let this cup pass from Me!" (Matthew 26:39) How is it, when so many martyrs have gone bravely to their deaths, that the Master would flinch in the face of His own--especially when He knew that His death would purchase the redemption of Israel? It is incomprehensible until we remember the stories of Moses. Death is abhorrent, and one has an obligation to strive against it. Just as Moses beseeched God for reprieve, so too, Yeshua struggles for life. Yet ultimately, both Moses and the Master surrender to the will of the Father. "Not as I

Mozes en Gethsemane

Sidra: Va'yelech - וילך: "En hij ging"
Thora: Deuteronomium 31:1-30
Haftara: Jesaja 55:6-56:8
Evangelie: Lucas 24:13-43

Gedachte voor de week:

De dood is beledigend voor de menselijke ziel, want God heeft een onsterfelijk verlangen in ons hart gelegd, zoals er geschreven staat: "Hij heeft ook de eeuwigheid in hun hart gelegd." (Prediker 3:11)

Commentaar:

In de Joodse legendes over zijn dood, gaat Mozes niet passief of vrijwillig. Maar hij bepleit luidkeels het leven. In zielsangst smeekt hij God hem de vernedering van de dood te besparen. Hij smeekt God om genade, en probeert het hemelse decreet om te buigen. Het lijkt vreemd dat de traditionele verhalen Mozes - de held der helden - afschilderen als iemand die weigert om dood te aanvaardden. Zouden we niet verwachten dat Mozes in die donkere nacht krachtig voortschrijdt? Maar Mozes is een voorbeeld voor heel Gods volk, en van zijn voorbeeld leren we dat we de dood niet passief moeten accepteren. Mozes vertelt ons: "Kies het leven, opdat gij leeft." (30:19) In sommige religieuze kringen, is er een ongezonde en ziekelijke fascinatie voor de dood. Aangezien " verdwenen uit het lichaam, thuis zijn bij de Heer is," (2 Korintiërs 5:8) lijkt het natuurlijk om vooruit te kijken naar de dood en die te omarmen wanneer die komt. Maar de dood is de vijand - de laatste vijand. (1 Korintiërs 15:26) Hoewel de dood een onvermijdelijke zekerheid is, is het nooit onze hoop. Onze hoop bestaat in het leven, en de enige reden dat we troost in de dood vinden is omdat we het leven (dat Messias is) hebben zien overwinnen. Omdat we voor de onsterfelijkheid gemaakt zijn, is de dood een heiligschennis aan ons innerlijk welzijn.

Daarom weerstaat Mozes in de traditionele verhalen over hem, de dood, ook al is zijn hoop zeker. Op dezelfde manier, gaat de tweede Mozes, smartelijk dood. Zijn afkerige strijd in Gethsemane en Zijn gekwelde schreeuw vanaf het kruis kunnen ons een pauze geven om ons af te vragen. Hij zegt: "Vader, als het mogelijk is, laat deze beker aan Mij voorbij gaan!" (Matteüs 26:39) Hoe komt het dat als er zoveel martelaren moedig naar hun dood zijn gegaan, dat de Meester zou terugdeinzen in het zicht van Zijn eigen dood - temeer daar Hij wist dat hij met Zijn dood de verlossing van Israël zou kopen? Het is onbegrijpelijk totdat we denken aan de verhalen van Mozes. De dood is afschuwelijk, en men heeft de plicht om er tegenin te gaan. Net zoals Mozes God om uitstel smeekte, zo strijd ook Yeshua voor het leven. Maar uiteindelijk, zowel Mozes als de Meester gaven zich over aan de wil van de Vader. "Niet zoals ik wil, maar gelijk Gij

will, but as You will." (Matthew 26:39) For it is in submission to the Father that life is found. They chose life, even in death, and in the death of Messiah, we find life.

wilt." (Matteüs 26:39) Want het is in de onderwerping aan de Vader dat het leven wordt gevonden. Zij kozen het leven, zelfs in de dood, en de dood van de Messias vinden wij het leven.

© 2012 First Fruits of Zion, Inc. | All Rights Reserved

Printed from: http://ffoz.org/resources/edrash/vayelech/moses_and_gethsemane.php